

дове, които му казали: "Ние желаем, молим и заповядваме да имаш всяка власт над нас..." На което той отвърнал с обичайните слова: "Щом вие желаете да ви бъде хан, готови ли сте да ме слушате във всички, да се събирате щом ви повикам, да отидете където ви проводя и да убивате тия, които пожелае да умрат?" И когато те отговорили, че са съгласни, той им казал: "От този миг само моята проста дума ще ви служи вече като меч." И така е... Ето, че той събрал, казват, близо двадесет пъти по сто хиляди бранници и се кани с тях да завладя целия свят...

Всички потръпнаха.

— Това е седмоглавият змей от Апокалипсиса... — каза замислено архимандрит Иоаким. — Бог изпраща тая напасть, за да ни напомни злото, сред което живеят хората.

— Сякаш не са хора, подобни на нас... — добави старият примас, архиепископ Василий — а живи демони... Наистина, създадени от Бога, за наказание на света. Казват, че те не могли да търпят плодни равнини и гористи планини. Вредом дето минели, трябвало да бъде само пустиня и гробища... Присмивали се на западаните люде, които оряли и сеяли, гледали къщи и дворци, издигали яки кули и стени. Когато ^мфружката кралица Бланка попитала сина си: "Какво ще стане, ако Октай реши да нападне и нашата страна?" Лудовик ѝ отговорил: "Майко, едничката ни надежда е ^вБога. Ако татарите дойдат чак до тук, или ние всички ще отидем в рай, или те ще отидат в ада, откъдето са дошли..." Та и на нас не остава да кажем друго. Вярата ни е само в Бога. Той ще реши съдбините ни. Защото той е господар на света, а не Чингиз хан и синовете му...

— Цар на царете и господар на света... — пошъпна събският архиепископ Сава. — Каква дързост на един смъртен да се наече така.

— Вождовете им се ^внахвалявали кой е събрал повече чували пълни с отрязани уши... — каза скопският велик боляр Тихомир, който беше